

«ИВАНКО» по непогрѣшимъ и отъ Папата (гл. сѣщія брой на Ч-ще), — то и на тѣхъ смѣймы свободно да речемъ, че злѣ сѣ измамены: защото нашійте *геній-редакторъ* и *вся исполняющій* по тѣзи часть, много обича крайноститѣ, че какъто въ похвалитѣ, тѣй и въ хулитѣ сикъмъ другитѣ е твърдѣ *екцентрический* (excentrique).

Ный ще са постараймы да откриймы и тѣзи му слаба страна въ особенъ единъ членъ, дѣто ще разгледамы дѣйствиѣ по дѣйствиѣ и сцена по сцена *капиталната* пиеса, която Г-нъ Друмевъ принося на бѣдущія народенъ театръ, споредъ оцѣненіето което ѝ дава редакторътъ или администраторътъ на *Читалище*. А туй ный ще направимъ не толкозь за да осѣдимъ похвалныя инакъ трудъ на младия нашъ драматистъ отъ Браила, колкото да покажемъ и докажемъ еще веднѣждъ на читающата публика, че Г. Славейковъ е твърдѣ бѣденъ и босъ писатель, при всичко дѣто той са увира се напредъ съ претенціитѣ на сичкитѣ поверхностны въ знаніята или безъ знанія личности....

За брошюрата си ный тукъ нищо нѣма да кажемъ, като оставямы на добритѣ читатели да я четатъ и да видѣтъ, ако въ нея смышлепади Г-на Славейкова, какъто той сега са оплаква отъ насъ, или повече бравихмы и насъ си и клетото учителско съсловіе, отъ неговы-